

To czas zmartwychwstania,
odwalonego kamienia grobu,
oderwanej deski trumny.
czas wyzwolenia,
czas Pana
(Ks. T. Śmiech, „W gliniany dzban...”, Kielce, s. 78)

Zapoznajemy uczniów z programem rekolekcji. Rozdajemy program spotkań rekolekcyjnych.

Zeszyt ucznia

Zapis mogą stanowić treści wypracowane podczas katechezy.

Praca domowa

Ułóż modlitwę o dobre przeżycie rekolekcji wielkopostnych.

Proponujemy również przygotować plakaty zachęcające do udziału w rekolekcjach.

Modlitwa

Przed nami wielkie dni. Mogą one ożywić i ubogacić nasze chrześcijańskie życie. Módlmy się zatem, aby rzeczywiście tak było. W codziennych modlitwach pamiętajmy również o rekolekjonistach oraz naszych spowiednikach. Prośmy Maryję, aby towarzyszyła nam w tych tak bardzo ważnych dniach. „Pod Twoją obronę”.

Możemy zakończyć również pieśnią: „Bóg jest miłością”

Lidia Mergalska

Klasa III gimnazjum

Rekolekcje wielkopostne

Cel ogólny

Ukazanie istoty rekolekcji wielkopostnych.

Zachęcenie do podjęcia decyzji o sumiennym w nich uczestniczeniu.

Cele szczegółowe:

Uczeń:

- przytacza treść Ewangelii Mt 13,1-9.19-23,
- podaje warunki dobrego przeżycia rekolekcji,
- używa poprawnie pojęć: rekolekcje, siewca, ziarno, gleba,
- wyjaśnia sens udziału w rekolekcjach,
- wskazują istotę rekolekcji,
- określa datę rekolekcji,
- uzasadnia swój udział w rekolekcjach,
- przyjmuje odpowiedzialność za dobre przeżycie rekolekcji.

Metody

Opowiadanie, pogadanka, krzyżówka, pantomima.

Środki dydaktyczne

Pismo Święte, świeca, plansza z krzyżówką, obraz: przypowieść o siewcy, plansza z namalowaną łąką, plakat zachęcający do udziału w rekolekcjach, biały papier formatu A4 dla każdego ucznia.

PRZEBIEG KATECHEZY

Modlitwa

Podczas katechezy stajemy wobec Boga najlepszego Ojca, który wie, czego dzieciom potrzeba, dlatego wołajmy do Niego: „Ojcie nasz”.

Wprowadzenie

Wprowadzeniem w dzisiejszy temat będzie krzyżówka powtórzeniowa, której hasłem jest słowo rekolekcje.

		K	R	Z	Y	Ż						
	N	I	E	D	Z	I	E	L	A			
			K	O	Ś	C	I	Ó	Ł			
		K	O	N	F	E	S	J	O	N	A	Ł
M	O	D	L	I	T	W	A					
		J	E	Z	U	S						
			K	A	T	E	C	H	E	Z	A	
	E	U	C	H	A	R	Y	S	T	I	A	
			J	A	Ł	M	U	Ż	N	A		
		W	E	R	O	N	I	K	A			

1. Pan Jezus niósł na Golgotę
2. Dzień Pański
3. Dom Boży
4. Spowiadamy się przy nim w kościele
5. Rozmowa z Panem Bogiem
6. Syn Boży
7. Lekcja religii
8. Sakrament miłości
9. Najprzedniejsze dobre uczynki: modlitwa, post, ...
10. Otarła twarz Panu Jezusowi

Uczniowie siadają w kręgu.

Wielki Post to czas patrzenia na Chrystusa, czas odnowy wiary, nawrócenia i pokuty, czas Bożego Miłosierdzia, łaski, przemiany życia. W dobrym przeżyciu tego czasu pomogą nam rekolekcje.

- Zastanówmy się wszyscy nad pytaniem: co to są rekolekcje?
- Przypomnijcie, w jakich rekolekcjach już uczestniczyliście?
- Jakie macie wspomnienia w rekolekcji?

Często spotykamy się ze stwierdzeniem: nareszcie wolne, spokój ze szkołą, nie ma potrzeby odrabiania lekcji, a przecież nie o to chodzi. Wielki Post jest czasem pracy nad sobą. Rekolekcje mają w tym pomóc. Te dni mogą stać się, a raczej powinny być czasem poszukiwania, pokuty, przemiany życia i odpoczynku; odpoczynku z Bogiem i przy Bogu.

- Od czego więc zależy właściwe przeżycie rekolekcji? Aby znaleźć odpowiedź na to pytanie, rozważymy Słowo Boże.

Rozwinięcie

Zapalenie świecy.

Odczytanie fragmentu Pisma Świętego Mt 13,1-9.19-23 (zapisanie perykopy na tablicy).

„Owego dnia Jezus wyszedł z domu i usiadł nad jeziorem. Wnet zebrały się koło Niego tłumy tak wielkie, że wszedł do łodzi i usiadł, a cały lud stał na brzegu. I mówił im wiele w przypowieściach tymi słowami: «Oto siewca wyszedł siał. A gdy siał, niektóre [ziarna] padły na drogę, nadleciały ptaki i wydziobały je. Inne padły na miejsca skaliste, gdzie niewiele miały ziemi; i wnet powschodziły, bo gleba nie była głęboka. Lecz gdy słońce weszło, przypaliły się i uschły, bo nie miały korzenia. Inne znowu padły między ciernie, a ciernie wybujały i zagłuszyły je. Inne w końcu padły na ziemię żyzną i plon wydały, jedno stokrotny, drugie sześćdziesięciokrotny, a inne trzydziestokrotny. Kto ma uszy, niechaj słucha!». (...) Do każdego, kto słucha słowa o królestwie, a nie rozumie go, przychodzi Zły i porywa to, co zasiane jest w jego sercu. Takiego człowieka oznacza ziarno posiane na drodze. Posiane na miejsce skaliste oznacza tego, kto słucha słowa i natychmiast z radością je przyjmuje; ale nie ma w sobie korzenia, lecz jest niestały. Gdy przyjdzie ucisk lub prześladowanie z powodu słowa, zaraz się załamuje. Posiane między ciernie oznacza tego, kto słucha słowa, lecz troski doczesne i ułuda bogactwa zagłuszają słowo, tak że zostaje bezowocne. Posiane w końcu na ziemię żyzną oznacza tego, kto słucha słowa i rozumie je. On też wydaje plon: jeden stokrotny, drugi sześćdziesięciokrotny, inny trzydziestokrotny»” (Mt 13,1-9.19-23).

Analiza tekstu.

- Czego uczy nas Jezus w przypowieści o siewcy?
- Czym jest ziarno?
- Kogo oznacza gleba?

Omówienie obrazu.

W związku z tym co powiedzieliśmy, jak myślicie: od czego zależy właściwe przeżycie rekolekcji?

Zbiory zależą od gleby, na którą padło ziarno. Gleba zaś to nasze serca. Owocne przeżycie rekolekcji zależy od prowadzących, od organizacji, od łaski Boga, ale i od nas samych. Bo cóż z tego, że Bóg rzuci ziarno, jeśli my nie użyźnimy ziemi, nie zaoramy pola, nie przyjmiemy nasion.

Chrystus naucza: „Ja jestem Drogą, Prawdą i Życiem; Beze mnie nic uczynić nie możecie; Przyszedłem po to, byście życie mieli i mieli je w obfitości; Pokój mój daję wam; każdy, kto żyje i wierzy we mnie nie umrze”.

Aby człowiek, a z nim świat mógł żyć – żyć godnie, w pokoju i z nadzieją, trzeba mu nie tylko przywrócić duszę, ale przede wszystkim trzeba mu przywrócić Boga. Tę pracę prowadził Chrystus przez cały czas

swego ziemskiego życia; tę samą pracę prowadzi dziś Kościół – kontynuator Chrystusowego dzieła. Jedną z ważnych faz tej pracy są właśnie rekolekcje.

Zakończenie

Metoda: łąka kaczęnców.

Uczniowie otrzymują białe kartki papieru formatu A4, składają na pół i wydierają postać człowieka. Na wysokości tułowia piszą swoje imię. Na postaci wpisują jedno-, dwuwyrazowe odpowiedzi na pytania:

- Jaki dar Bogu i bliźniemu mogą przynieść moje ręce?
- Co może ofiarować moje serce?, myśli?, nogi?

Wszyscy jesteśmy w drodze.

Katecheta rozkłada na podłodze w środku kręgu, w którym siedzą uczniowie przygotowaną planszę z namalowaną łąką. Uczniowie przyklejają wydarte z papieru postaci tak, żeby trzymały się za ręce. Powstaje łańcuch ludzi trzymających się za ręce.

Każdy człowiek powinien kroczyć prostą drogą do nieba. Może się jednak zdarzyć, że samotny zbłądzi. Dlatego wszyscy razem, pomagając sobie, powinniśmy kroczyć do nieba.

Opowiadanie katechety.

W pewnym niemieckim miasteczku, na początku wielkiego postu, katecheta poprosił uczniów aby przynieśli na katechezę kawałki drutu kolczastego i gałązkę ciernia. Drut i cień wstawiono do szklanych naczyń z wodą. – Jak myślicie co się stało z drutem, a co z cierniem? Popatrzcie, powiedział katecheta, ten czas rekolekcji możemy przeżyć tak jak te dwa kawałki: cierniowej korony i drutu. Jedni mogą „rozkwitnąć”, inni „zardzewieć”, chociaż mamy takie same szanse rozwoju, bo zanurzono nas w „wodzie żywej”.

Ponieważ ta nasza droga nie jest bezcelowa, musimy dostrzegać na niej znaki informacyjne. Dla nas dzisiaj takim znakiem są rekolekcje. Łacińskie słowo „recolectio” znaczy „pozbieranie siebie”. Często używa się terminu „ćwiczenia duchowe”.

Celem rekolekcji jest wejście w siebie, uczenie się pracy nad sobą, uspokojenie w zamęcie dni powszechnych i pozbycie się stresów; owocem – wewnętrzne skupienie, nawrócenie i odnowa moralna. Rekolekcje pozwalają uczestnikowi weryfikować swoje dotychczasowe życie. Czas intensywniejszej modlitwy i rozważania. Pomocą jest uczestniczenie w nabożeństwach i wysłuchanie nauk. Często stanowią początek kolejnego etapu rozwoju duchowego.

Katecheta prezentuje plakat informujący o programie rekolekcji. Omawia go. Do łąki z ludzkimi postaciami katecheta dołącza plakat. Plakat i łąka zostają umieszczone na widocznym miejscu w sali, aby przypominały o zbliżających się rekolekcjach.

Jedną z metod wprowadzających w istotę przeżycia rekolekcji może być pantomima. Uczniowie odgrywający rolę powinni wcześniej zapoznać się ze scenariuszem pantomimy. Pantomima przedstawia cztery etapy życia jednej kobiety.

1. *Za młoda* – dziewczynka wchodzi na scenę ubrana jak małe dziecko, bawi się zabawkami. Jest roześmiana i szczęśliwa. Na scenie pojawia się Jezus. Podchodzi do dziewczynki, zachęca do wspólnej wędrowki. Dziewczynka kapryśnie odmawia i stara się nie zwracać uwagi na Jezusa. Jest zajęta zabawą. Jezus – smutny i zamyślony – odchodzi. Nad dziewczynką pojawia się napis: *Za młoda*.
2. *Zakochana* – Dziewczyna wchodzi na scenę zamyślona, uśmiechnięta i szczęśliwa. W ręce trzyma duże zdjęcie ukochanego chłopaka. Tańczącym krokiem chodzi po scenie, całuje zdjęcie, jest rozmarzona. Do dziewczyny podchodzi Jezus. Dziewczyna nie zauważa Jezusa, mija go i tańczy dalej. Jezus smutny odchodzi. Nad dziewczyną pojawia się napis: *Zakochana*.

3. *Zapracowana* – Dziewczyna modnie i elegancko ubrana, z teczką pełną dokumentów wchodzi do biura: stolik, komputer, telefon, filiżanka z kawą. Zaczyna pracować. Do dziewczyny podchodzi Jezus. Dziewczyna nie zwraca na Niego uwagi, popija kawę, wypełnia dokumenty. Zniecierpliwionym ruchem daje do zrozumienia, że Jezus jej przeszkadza. Jezus smutny odchodzi. Nad dziewczyną pojawia się napis: *Zapracowana*.
4. *Za późno* – na scenę wchodzi staruszka podpierająca się laską. Idzie powoli, każdy krok jest dla niej wielkim wysiłkiem. W oddali dostrzega Jezusa idącego w jej kierunku. Staruszka wyciąga ręce, uśmiecha się, przyspiesza kroku i... upada, umiera... Nad staruszką ukazuje się napis: *Za późno!* Staruszka nie zdążyła dojść do Jezusa. Teraz chciała, miała czas, tęskniła, ale okazało się za późno.

Jest często tak, że człowiek, szczególnie młody, musi zobaczyć, żeby zrozumieć. Warto zatem na przykładzie chociażby opisanej wyżej pantomimy powtórzyć słowa Sofoniusza: „...powiesz a zapomnę, pokaż a zapamiętam, pozwól wziąć udział a zrozumiem...” (Sofoniusz).

Postarajmy się dobrze przeżyć czas rekolekcji.

Przygotowując się do nich, w ciszy swojego serca odpowiedzmy na pytania: (w tle muzyka refleksyjna)

- Jak często zastanawiam się nad swoim postępowaniem?
- Co chcę zmienić w moim postępowaniu?
- Kiedy ostatni raz byłem u spowiedzi świętej?
- Jak chcę przeżyć zbliżające się rekolekcje?
- Od czego zależy właściwe przeżycie rekolekcji?

Po chwili ciszy wspólne odmówienie aktu nadziei.

Zeszyt ucznia

Zapis stanowi program rekolekcji, który każdy uczeń otrzymuje i wkleja do zeszytu.

Praca domowa

Napisz list do przyjaciela, w którym zachęć go do wspólnego uczestnictwa w rekolekcjach.

Modlitwa

Chcemy dobrze przeżyć rekolekcje. Prośmy Boga o pomoc w realizacji naszego postanowienia, pomódlmy się w intencji wszystkich przeżywających rekolekcje – nas słuchaczy i kapłanów, którzy je nam wygłoszą.

Śpiew: „Pod Twą obronę Ojcze na niebie...”.

